

Dosar nr. /2006

ROMANIA
TRIBUNALUL HARGHITA
SECȚIA CIVILĂ

SENTINȚA CIVILĂ Nr. 3327
Ședința publică din 28 Septembrie 2006

Completul compus din:
PREȘEDINTE :
Grefier :

Pe rol judecarea cauzei civile privind pe reclamanta SC SRL și pe pârâții DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE HARGHITA și DIRECȚIA REGIONALĂ VAMALĂ BRAȘOV, având ca obiect contencios administrativ.

La apelul nominal făcut în ședința publică nu a răspuns nimeni.
Procedura este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier care învederează instanței că dezbaterile cauzei în fond a avut loc în ședința publică din data de 14 septembrie 2006, mersul dezbaterilor și concluziile părților fiind consemnate în încheierea din acea zi, care face parte integrantă din prezenta sentință civilă.

INSTANȚA
Deliberând constată:

Prin acțiunea înregistrată sub nr.334 din 16.08.2006, reclamanta SC SRL în contradicțoriu cu pârâții D.G.F.P. HARGHITA și DIRECȚIA REGIONALĂ VAMALĂ BRAȘOV, a solicitat anularea Deciziei nr.3 din .2006, emisă de pârâta DGFP Harghita și suspendarea executării Procesului verbal de control nr. din 2005, în ceea ce privește executarea silită a sumei de RON.

În motivarea acțiunii reclamanta arată că a depus o contestație împotriva procesului verbal de control nr. din 2005 prin care a solicitat anularea acestuia, însă în urma soluționării contestației a achitat prin OP. Nr. din , suma de RON, reprezentând taxe vamale în sumă de RON și respectiv TVA în sumă de RON, astfel că obiectul acțiunii în contencios se răsfrânge numai asupra penalităților de întârziere și dobânzilor în sumă de RON.

Reclamanta mai arată că DGFP Harghita a respins contestația, cu motivarea că debitul reținut în sarcina societății este un debit de natura drepturilor vamale, stabilirea de dobânzi și penalități de întârziere reprezentând măsura accesorie în raport cu debitul.

Reclamanta susține că o asemenea motivare nu ține cont de circumstanțe concrete în care s-au derulat operațiunile de import când societatea a beneficiat de prevederile art.22 din Legea nr. 133/1999, astfel că organele vamale la data efectuării importurilor nu au mai calculat și perceput taxe vamale, TVA și comision vamal fiindcă au considerat că prevederile art.22 din Legea nr.133/1999 sun aplicabile.

La acea dată, deci la data la care s-a efectuat vămuire, societatea a și încheiat operațiunea respectativă, atât din punct de vedere vamal cât și contabil, cunoscând faptul că organul vamal nu acorda liber de vamă dacă n-ar fi fost achitate taxele vamale și TVA-ul aferente valorii mărfurilor importate.

Cu ocazia derulării operațiunii de vămuire au fost prezentate exact acele acte care justificau aplicarea art. 22. din Legea nr. 133/1999 și nu s-a indus în eroare organele vamale prin mijloacele viclene pentru a beneficia de facilitățile acordate.

De altfel, în cuprinsul procesului verbal de control rezultă că „societatea comercială a beneficiat în mod eronat de facilitățile prevăzute de Legea nr. 133/1999, respectiv scutire de la plata taxelor vamale și scutire de la plata TVA”.

De altfel, așa cum rezultă din procesul verbal de control, drepturile de import aferente operațiunilor de mai sus au fost recalulate, organul de control vamal ținând cont de prevederile art. 22 din Legea nr. 133/1999, la data importurilor nu erau în vigoare, fiind abrogate prin O. U. G. nr. 17/2000.

În continuare reclamantul mai arată că disp.art. 22 din Legea nr.133/1999 au fost abrogate succesiv prin două acte normative: OUG. nr.215/1999 și OUG nr.17/2000, așadar de două ori prin acte normative inferioare. Ulterior, a fost publicată în Monitorul Oficial nr. 306/2001 Legea nr. 258/2001 pentru respingerea OUG nr.215/1999.

Referindu-se la circumstanțele concrete ale operațiunii vamale, reclamanta arată că; liberul de vamă în speță a fost acordat chiar de fostul șef al Biroului vamal Miercurea Ciuc, dl.

, care trebuia să cunoască reglementările în materie pentru a nu da posibilitatea organului de control vamal ca după 5 ani de zile să considere că din eroare s-au stabilit aceste facilități vamale. Dacă s-a făcut din eroare atunci este răspunzător în primul rând prepusul, adică fostul șef al vămii care a semnat pentru aplicabilitatea art. 22 din Legea nr. 133/1999 și apoi comitentul, cu alte cuvinte Direcția Vamală Brașov, unitate cu personalitate juridică la care era angajată persoana respectivă.

Cu toate acestea, societatea înainte de depunere prezentei contestații a și achitat contravaloarea debitelor fiscale, deci acele datorii care trebuiau să fie achitate în urmă cu aproape 5 ani de zile, dacă organul vamal ar fi cunoscut că începând cu data de 15 martie 2000, art. 22 și 25 din Legea nr. 133/1999 era abrogată.

Faptul că exclusiv organul vamal nu a cunoscut dispozițiile noi, ori le-a ignorat pur și simplu, acest lucru nu i se poate imputa prin calcularea de penalități de întârziere și dobânzi extraordinar de mari în condițiile în care autoritatea de control al organului vamal care a închis operațiunea trebuia să intervină imediat după vămuire, și nu după aproape 5 ani de zile.

Referitor la suspendarea executării procesului verbal de control nr. din 2005 în ceea ce privește executarea silită a sumei de RON, până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei, societatea arată că zilnic încheie operațiuni de vămuire, iar în situația în care datorită acestor datorii vamale se vor bloca posibilitățile de vămuire, atunci pierderile societății vor fi mai mari.

În drept, acțiunea reclamantei se întemeiază pe dispozițiile art.8 teza I și art.15 din Legea nr.544/2004.

Prin întâmpinarea formulată în cauză, pârâta DGFP Harghita solicită respingerea ca neîntemeiată a acțiunii reclamantei și menținerea ca legală și temeinică a Deciziei nr.3/39 din 2006 emisă de pârâtă.

Pârâta consideră că prevederile art.22 din Legea nr.133/1999 erau abrogate prin OUG nr.215/1999, respectiv OUG nr.17/2000 la data efectuării importurilor în cauză, astfel că susținerile reclamantei potrivit cărora prevederile art.22 din Legea nr.133/1999, erau în vigoare la data importurilor de bunuri efectuate în baza declarațiilor vamale de import nr. din 2000, 2000 și 2000 nu au fost însușite cu ocazia soluționării contestației formulate de reclamantă împotriva procesului verbal de control nr. din 2005, contestația fiind respinsă ca neîntemeiată.

Se mai relevă de pârâtă că, determinat de faptul că în sarcina reclamantului s-a reținut ca fiind datorat un debit de natura drepturilor vamale, în mod corect s-a stabilit penalități de întârziere și dobânzi care reprezintă măsura accesorie în raport cu debitul, potrivit art.114 din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

În drept, pârâta unvocă prevederile art.115-118 Cod pr.civilă, art.175, art.179, art.180, art.181 și art.186 din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală republicat.

Pârâta, în conformitate cu prev.art.242 alin.ultim, solicită judecarea cauzei în lipsă.

Pârâta Direcția Regională Vamală Brașov, prin întâmpinarea depusă la dosarul cauzei solicită respingerea acțiunii.

În motivarea întâmpinării pârâta arată că reclamanta a fost titulara unor operațiuni vamale de import, beneficiind de tratament tarifar favorabil, în sensul scutirii de la plata taxelor vamale în baza prevederilor art.22 din Legea nr.133/1999.

Ca urmare a controlului ulterior efectuat în temeiul art.61 alin.1 și 2 din Legea nr.141/1997, pârâta arată că a constatat că reclamanta, ca societate titulară a operațiunilor vamale de import, a beneficiat în mod eronat de facilitățile reglementate de prevederilor art.22 din Legea nr.133/1999, deoarece în perioada în care au fost derulate operațiunile de import, aceste dispoziții erau abrogate.

Pârâta consideră neîntemeiată susținerile reclamantei, potrivit căroră, prin art.8 din Legea nr.76/2000, nu mai este menținută abrogarea art.22 din Legea nr.133/1999, dispusă prin art.37 din OUG nr.17/2000.

Se mai relevă de pârâtă că, având în vedere posibilitatea unor erori care pot interveni în procesul de vămuire, precum și posibilitatea încălcării reglementărilor vamale, legiuitorul a prevăzut în art.61 alin.1 și 2 din Legea nr.141/1997, dreptul autorității vamale de a efectua un control ulterior asupra operațiunilor vamale derulate de agenții economici, în scopul verificării modului în care au fost respectate dispozițiile legale cu caracter vamal.

Pârâta solicită respingerea cererii de suspendare a executării silite a sumei de RON, având în vedere că nu au fost dovedite cele două condiții expuse prevăzute de art.14 alin.1 din Legea nr.544/2004, cazuri bine justificate și existența unei pagube iminente.

În conformitate cu art.242 Cod pr.civilă, pârâta solicită judecarea cauzei și în lipsă.

Tribunalul, analizând actele și lucrările dosarului reține următoarele:

Prin procesul verbal de control nr. din 2005, organele de control ale Serviciului de Supraveghere Vamală din cadrul Direcției Regionale Vamale Brașov, au stabilit în sarcina societății reclamante penalități și dobânzi în sumă de RON aferente taxelor vamale, taxei pe valoarea adăugată 37.701 RON, respectiv TVA în sumă de RON, în urma constatării că reclamanta a beneficiat de scutire de la plata taxelor vamale și TVA, conform art.22 din Legea nr.133/1999 privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii pentru importurile de bunuri efectuate în baza declarațiilor vamale de import nr. din .2000; 2000 și .2000, prevederile acestui articol fiind abrogate la data importurilor de art.37 din OUG nr.17/2000 privind taxa pe valoarea adăugată.

Împotriva Procesul verbal de control nr. din 2005, în conformitate cu prevederile art.174 și urm. din OUG nr.92/2003, privind Codul de procedură fiscală, reclamanta a formulat contestație, care a fost respinsă ca neîntemeiată de pârâta DGFP Harghita prin Decizia nr.3 din .2006.

Tribunalul constată că în urma soluționării contestației, reclamanta fiind de bună-credință, a achitat taxele vamale în sumă de RON, respectiv suma de RON, achitată cu OP nr. din 2006.

Este adevărat că, în conformitate cu prevederile art.61 din Codul vamal, autoritatea vamală are dreptul ca într- o perioadă de 5 ani de la acordarea liberului de vamă, să efectueze controlul vamal ulterior al operațiunilor, iar potrivit alin.3 al aceluiași articol, când controlul vamal ulterior constată că s-au încălcat reglementările vamale datorită unor date cuprinse în declarația vamală, autoritatea vamală va determina taxele vamale cuvenite și va lua măsuri de încasare.

În cauză nu se poate reține culpa reclamantei pentru neplata taxelor vamale și a TVA-ului la termen, deoarece aceste taxe au fost greșit calculate de organele vamale care nu au cunoscut că dispozițiile art.22 din Legea nr.133/1999 au fost modificate, împrejurare recunoscută în mod

indirect de pârâta Direcția Regională Vamală Brașov, prin aceea că, în procesul verbal de control s-a menționat „Societatea a beneficiat în mod eronat de facilitățile prevăzute de Legea nr.133/1999, respectiv scutire de la plata taxelor vamale și a TVA-ului conform pct.B lit.a din OUG nr.215/1999”.

Potrivit art.141 din Codul vamal, datoria vamală dă naștere în momentul înregistrării declarației vamale.

La data la care s-a efectuat vămuirea, reclamanta a și încheiat operațiunea respectivă atât din punct de vedere vamal cât și contabil, astfel organul vamal nu îi acorda liber de vamă, prezentând cu ocazia operațiunii de vămuire actele care justificau aplicarea art.22 din Legea nr.133/1999, neinducând în eroare organele vamale.

Art.114 din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală prevede că „Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen, dobânzi și penalități de întârziere”, iar art.115 din același act normativ prevede că „dobânzile se calculează pentru fiecare zi, începând cu ziua următoare termenului de scadență și până la data stingerii datoriei inclusiv”.

Chiar dacă dobânzile și penalitățile de întârziere în sumă de RON, aferente taxelor vamale și TVA-ului reprezintă o măsură accesorie în raport cu debitul în sumă de RON, tribunalul consideră că reclamanta nu se află în culpă pentru neplata taxelor vamale și TVA-ului la termen, astfel că nu poate fi obligată la plata unor penalități de întârziere și dobânzi, care au fost calculate retroactiv.

Având în vedere că reclamanta a achitat taxele vamale și TVA-ul în suma totală de RON, prin OP nr. / 2006, taxe care au fost stabilite de organele vamale prin procesul verbal de control, tribunalul consideră că asupra acestor sume nu se puteau calcula penalități de întârziere și dobânzi retroactiv, ci numai ulterior termenului de scadență a acestor sume.

Pentru considerentele de mai sus, tribunalul având în vedere prevederile art.18 alin.1 din Legea nr.544/2004 și art.187 alin.2 din OG nr.92/2003, urmează să admită acțiunea reclamantei și în consecință va anula Decizia nr.3/39 din 2006 emisă de pârâta DGFP Harghita și va dispune suspendarea executării procesului verbal de control nr. din 2005 emis de pârâta Direcția Regională Vamală Brașov privind executarea silită a sumei de RON, reprezentând penalități de întârziere și dobânzi până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei.

Tribunalul, în baza art.274 Cod pr.civilă, urmează să oblige pârâtele să plătească, în solidar, reclamantei suma de 56,3 RON, cu titlu de cheltuieli de judecată..

PENTRU ACESTE MOTIVE, ÎN NUMELE LEGII HOTĂRĂȘTE

Admite acțiunea reclamantei S.C. SRL, cu sediul în comuna , jud. Harghita, în contradictoriu cu pârâtele DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE HARGHITA, cu sediul în Miercurea Ciuc, str. Revoluția din Decembrie, nr.20, jud. Harghita și DIRECȚIA REGIONALĂ VAMALĂ BRAȘOV, cu sediul în Brașov, str.Hărmanului, nr.50, jud. Brașov și în consecință :

Anulează Decizia nr.3/39 din 2006 emisă de Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală a Finanțelor Publice Harghita.

Dispune suspendarea executării procesului-verbal de control nr. din 2005 emis de Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Regională Vamală Brașov, privind executarea silită a sumei de RON reprezentând dobânzi și penalități de întârziere până la soluționarea irevocabilă a cauzei.

Obligă părțile să plătească în solidar reclamantei suma de 56,3 RON cheltuieli de judecată.

Cu drept de recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 28 septembrie 2006.

PREȘEDINTE

GREFIER

ss. indescifrabilă

ss. indescifrabilă

Pentru conformitate,

